

lægger Hindringer i Vejen for Bestræbelser i saa Henseende hos andre Nationer, der ønsker at forbedre Arbejdernes Kaar . . . , er de høje kontraherende Parter, der er ledet saavel af Retfærdigheds- og Menneskeligheds Følelser som af Ønsket om at sikre en varig Verdensfred, blevet enige om følgende“, og saa kommer hele Organisationen af den Afdeling for Arbejderanliggender, som ved Fredstraktaten blev indstiftet, derunder ogsaa Afholdelse af den første Konference angaaende Arbejderspørgsmaalet, Washington-Konferencen, der fandt Sted i Oktober 1919. Det var den her citerede Paragraf sammen med § 424 i Fredstraktaten, der dannede Grundlaget for det Arbejde, der senere har fundet Sted med Hensyn til Planlæggelsen af en international Arbejderbeskyttelseslovgivning, derunder ogsaa 8 Timers Arbejdsdagen eller den fastsatte 48 Timers Maksimalarbejdsuge, Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v. Ogsaa Dagsordenen paa Washington-Konferencen blev bestemt ved selve Fredstraktaten, og dens første Punkt var netop 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg tør maaske minde om, at som Danmarks Deltagere mødte daværende Kontorchef, nuværende Stiftamtmand Neumann og Landstingsmand Bramsnæs, udpegede af Regeringen, og desuden havde de til deres Assistance forskellige Raadgivere. Endelig var saavel Arbejdsgiverforeningen som Arbejdernes faglige Organisationer repræsenteret, Arbejdsgiverforeningen ved Direktør Vestesen med Kontorchef Ørsted som Raadgiver. Jeg minder ligeledes om, at der forud for denne Konference blev foranstaltet en Forhandling med Repræsentanter for Rigsdagspartierne, og til Trods for, at man var vidende om, hvad der vilde komme til at foreligge paa Washington-Konferencen, blev der ikke gjort nogen Indvending mod Delegationen, der arbejdede paa den Basis, der var angivet for Konferencen. Derimod er der gennem en af Ministeriet i 1919 nedsat Kommission angaaende Arbejdstid i Danmark indhentet en Erklæring saavel fra Arbejdsgiverne som fra Arbejderne, i hvilken Arbejdsgiverne motiverer et vist Forbehold med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagens Lovfæstning. Men hverken paa Konferencen eller paa anden Maade er der fra Arbejdsgivernes Side sket nogen Indsigelse mod Ratifikationen af den Konvention, der blev vedtaget i Washington, og som skulde danne Grundlaget for den almindelige Lovgivning.

Det Udkast til Konvention, der blev forelagt Konferencen, blev gennemdrøftet, og Konventionen blev vedtaget ogsaa af

de danske delegerede, idet saavel Arbejdsgiverne som Arbejdernes Repræsentanter gav deres Tilslutning til det vedtagne Forslag. Om Arbejdstiden hedder det i Kommissionens Artikel 2: „Arbejdstiden for Personer, beskæftigede saavel i offentlige som private industrielle Foretagender eller i nogen Gren heraf, bortset fra saadanne Foretagender, i hvilke kun Medlemmer af den samme Familie deltager, maa ikke overstige 8 Timer om Dagen og 48 Timer om Ugen.“ Det er altsaa den ogsaa med dansk Tilslutning paa Washington-Konferencen 1919 vedtagne Konvention. Som nævnt, var Sagen i Danmark forberedt ved en Kommission, der var nedsat allerede den 28. Februar, og hvis Formaal skulde være at tilrettelægge Formerne for denne Normalarbejdsdags Udførelse i Praksis i Danmark. Paa den saaledes planlagte Maade kom Sagen dog ikke til at forløbe. Derimod blev der ved Overenskomst mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund i Danmark i Maj truffet en Beslutning om, at 8 Timers Arbejdsdagen skulde gælde for Industri og Haandværk senest fra 1. Januar 1920. Kommissionen afgav senere en Betænkning. I denne fremtræder der et Flertal med et Forslag af lignende Beskaffenhed som det, der var gennemført ved Overenskomsten mellem Arbejdsgiverforeningen og Arbejderorganisationen. Det er dette af Kommissionsflertallet udarbejdede Forslag, som vi har tilladt os at forelægge, da Forelæggelsen ikke skete fra anden Side, som maaske var nærmere til det end vi. Jeg maa sige, at det har stadig forundret os, at man har fundet det rigtigt at tilsidesætte den Pligt, som jeg synes, man internationalt har, naar man deltager i en saadan Konference og slutter sig til dens Afgørelser. Det maa da føles som en Tilsidesættelse, naar man bestandig skyder denne Konvention og hvad der skulde følge af den fra sig.

I Samlingen 1920—21 blev der af Regeringen fremsat Forslag til Bemyndigelse for Regeringen til at ratificere Washington-Konferencen, og Sagen gik saa i Udvalg. Dette Udvalg afholdt ikke noget Møde, saa det gik jo forholdsvis let at faa Spørgsmaalet begravet ved den Lejlighed. Da der ikke fra Regeringen fremsattes Forslag i Overensstemmelse med Arbejdstidskonventionen eller paa andet Grundlag, tillod vi os i forrige Samling at fremsætte det Kommissionsforslag, der forelaa, og det er altsaa dette, vi gentager nu. Vi gør det nu navnlig, fordi der i indeværende Aar er kommet en Opsigelse fra Arbejdsgiverfor-